

## [Rytter.]

vanskeligt at give Straffelove, det er et meget farligt Gebet at bevæge sig paa, naar man ikke er virkelig sagkyndig. Jeg mener, det er nødvendigt, at vi her i Rigsdagen tager med Forsigtighed paa disse Spørgsmaal og faar indhentet Udtalelser fra sagkyndige.

Ministeren var her vittig — det er han for Resten saa ofte —, idet han sagde: Jeg, Justitsminister Steincke, er altid loyal, og derfor har jeg forelagt Rigsadvokatens Udtalelser paa det og det Punkt. Det er rigtigt, det har Ministeren, men jeg opfatter det ikke som Udtryk for Loyalitet, jeg opfatter det ganske roligt som en praktisk Foranstaltning. Jeg er nemlig ikke i Tvivl om, at der under Udvalgsbehandlingen vil blive fremsat Ønske om at faa Rigsadvokatens Udtalelser at se, og jeg er overbevist om, at den højtærede Justitsminister da i Overensstemmelse med sædvanlig Praksis vil stille Udvalget en Genpart af Rigsadvokatens Anskuelse angaaende de forskellige Spørgsmaal.

Det var Punkt 2 efter Ministerens Inddeling. Jeg gaar over til Punkt 3.

I sin Omtale af § 234, angaaende de utugtige Skrifter, sagde den højtærede Minister ikke saa meget over for mig som over for den konservative Ordfører, at der her var vist Mangel paa Forstaaelse. Det bliver en Sag mellem den konservative Ordfører og den højtærede Justitsminister. Men naar ogsaa jeg tog Forbehold med Hensyn til § 234, begrundede jeg det saaledes: Husk paa, at de Momenter, som her gør Forholdet strafbart, er ikke de objektive, men det er de subjektive. Derfor kan det være, at det ogsaa her bliver nødvendigt at anlægge Sag for at se, om Skrifterne opfylder de omtalte Betingelser, at det er for Vindings Skyld, eller for at pirre Sanseligheden. Det kan være Tilfældet, men skal man have det oplyst, vil det være nødvendigt at anlægge Sag, og det er det, jeg har modsat mig i saa høj Grad som muligt, at Sager skal kunne rejses paa Grundlag af objektivt retmæssige Handlinger, der paa Grundlag af et subjektivt Skøn kan blive straffbare; det er farligt at have den Slags Regler.

Jeg kommer saa til det, Ministeren kaldte fjerde Kapitel. Her var Ministeren inde paa § 266 a og udtalte om Ordet „Kald“ — Ministeren maa tilgive, hvis jeg siger noget forkert her, men det er ikke altid saa let at faa fat i enhver Enkelthed i et Foredrag —, at naar han havde valgt Ordet „Kald“, var det, fordi dette var uklart;

det var netop Meningen, at det skulde være et saa rummeligt Ord, at det var uklart. Hvis Ministeren har sagt det — jeg vægrer mig ved at tro det —, maa jeg paa det kraftigste protestere. Man kan ikke i Straffeloven have Udtryk, som med Vilje søges gjort uklare, man maa have Ordene saa skarpe og koncise, at Folk ikke risikerer at falde ind herunder blot paa Grund af Udtrykkets Vaghed.

Ministeren var tilfreds med min Stilling med Hensyn til Bagvaskelse. Det er ikke andet, end hvad Ministeren gentagne Gange har hørt mig sige, at vi fra Venstres Side er villige til at hjælpe med til en skærpet Lovgivning, hvor det er nødvendigt. Som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet læste op: Hvor der kræves streng Straf for at skaffe Orden og Ro ude omkring, er vi villige til at gaa med, naar vi anser det for nødvendigt. Saaledes er vi ogsaa villige til at føre Bagvaskelsesparagraffen ud over de snævre Rammer: at Forholdet kun er strafbart, naar det sker mod bedre Vidende. Jeg nævnte nogle Tilfælde, som utvivlsomt ogsaa burde med, og jeg føjede til: Ministeren er muligvis gaaet for langt i sine Udtryk, det er et Spørgsmaal, vi maa overveje i Udvalget, men vi er villige til at gaa med til en Udvidelse af Paragraffen, saaledes at der kan gives strengere Straf.

Saa mangler jeg kun § 270. Da den højtærede Justitsminister i Gaar omtalte denne Paragraf, stod jeg her i Salen og var lige ved at gaa i Jorden af Skam over mig selv, saa haandfast tog Ministeren paa mig, idet han udtalte: Hvordan kan dog Ordføreren for Venstre staa op og sige, at her er kommet noget nyt i denne Paragraf, og saa læste Ministeren med høj og tydelig Røst op, at der i Forslaget staar:

„Er Sigtelsens Fremsættelse ved sin Form utilbørlig fornærmende, kan Straf efter § 267, Stk. 1, anvendes, selv om Sandhedsbevis føres;“

hvorpaa Ministeren tog den nugældende Straffelov frem og oplæste, hvad der her staar i § 270:

„Er Sigtelsens Fremsættelse ved sin Form utilbørlig fornærmende, kan Straf efter § 267, Stk. 1, anvendes, selv om Sandhedsbevis føres;“

altsaa ordret ens.

Ministeren saa paa mig og tænkte ved sig selv: Og den Mand har jeg udnævnt til Byretspræsident. Samtidig var Ministeren overbevist om, at alle her i Tinget maatte tænke: Ja, men det er egentlig ogsaa utroligt, at noget saadant kan siges. Og hvordan er saa Forholdet, Hr. Minister?